

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵԱԿԱՆ

ՄԵՐԵՐԹԵ ՀԻՉԵԿՆԵ ՉՈՐԻՔԻՆ

(Տաղ, Ode.)

Պատգիւ մ'երկրի երկինք են ամենաւ,
Որ պատահե՛ն երկիր գայա Տեր մեծազօր:
Տիեզերք համայն Ստարի մ'ամեն
Նոթենն որպէս միշտ, մոյմպէս եւ աշտօր:
Հաղաքաւորս աշուիք կայ մի այլ եւս չիւր,
Համ գոր ճշտագեն ամբաս տիեզերք:
Ո՛հ. այս ինչպիսի մեծութիւն ամօթիւ,
Այս ինչ անդաւանակ եւ աստուածեղեն,
Հոր միաբարարատ մայմիւ գեղգեղեն
Երկնից օդաշու գրեցէրն ամենամիր:
Երկիր եւ երկինք որ կայն ի վերոյ՝
Համեմա՛ գորութիւն անշուտ կ'աւետեն:
Օյս առտոր, եւ յոր գիշեր գիշերոյ
Նորին քարոզեն փայլեն որ յաւեռն եմ:
Երեսակ եւ լեզու՝ թեպէտ անբարբառ,
Հոր յօսին մարդկան աստեղից այլ փայտիւտ:
Երկինք քրմինճարդ եւ անհամաճոյր,
Սպառն աշխարհ, աստեղից լուսալուս,
Իրմութեան ղեցան են այն լուսալուս:
Հոր ոչ թէ ունկալի՛ այլ լուսնից աշտ:
Արեւմալարոյ ձեռքի՛ իւր եւ գետեղդի
Պայծառ այս տարեն երկնից մեկ՝ անլաւ,
Որ լոյս տայ մարդկան, իւր ամեն անդիւր
Կը լուսաւորէ իրեն ջրլիճանաւ:
.....

Իրմութեան կարծես ճոր ժրմառից ասած
Իրեն եւ աղէտ, իւր փառ իւր բոցով
Թրուէ ընդ ամբաս այս Համաստարած
Յամենով շորս դիմ անշէլ՝ լուսոյ ծով:
Անեղ ըմթացիւք գերկիր եւ գերկին
Կ'ամփոփէ սիրով պարարտ շիր գրկին,
Երբ կը զրծէ ծիրն իւր մեծ շրջանի:
Ջերմութեան կայծեր շորս դիմ կը թափեն,
Կը զարթնան տարներք այս ազդոյ տապեն,
Կը կ'աւանդեն ճոր ոյծ ու կը արեւման:

Ի՛նչ գեղեցկալուս՝ գործ քո են ճարտար,
Ի՛նչ մեծ դու Աստուած, միշտի քո բարիք,
Ի՛նչ մեծ քաղցրութիւն ասա ոգւոց աղբիւր:
Որ տունին քո լուծ, վերտեն ու կարիք:
Ստոր քո երկիւղիւ սիրտ մարդոյ բերկրի,
Անա՛ր ճա փայտ մեր քայլեր շրկիւրի,
Յաղիմանակներն ըզգեց կը տունի:
Որ զիմաստութեան իրեն երկնային
Եւ մատաղատի կու տայ տղային
Որ լուսաւորէ զանգիտն պատանի:
J. B. Rousseau. Թրու՛. Հ. Թ. Թ.

ՇՈՐՈՒ

Ստեղծարարն կայ մի արարած,
Որ գարդ էր ձեռքն նաեւ կայսերաց:
Չի նստի արեւն, քայք քանայ քիւր վեպ,
Չի յաճըշտակուր, ոչ ինչէ զքննեց,
Ստիպոյ տայ մարդկան ազգի քիւր գանձեր:
Տիրէ ամէն տեղ, ծովներ եւ անցեր:

Կեանք եւ աշխարհի, եւ ասանք իրեն
Որս կ'անուն ժուաղ մ'ամէն ազգերէն:
Հաղաքներ անթիւ, զանիւր քիւրաւոր
Դարերն ի վեր կ'անուն նորանոր:
Դժբազակ մարտի չէ չորգեն գանդ:
Երանի ազգին՝ որ զինք յանձն տան:
Schiller. յՕՂՂ

ԲԱՆԵՂԻՔԻՔ

(Charade.)

Կրկին կայ յի մաս,
Գտնոր թէ կըմաս:
Առաջինս է տուն
Վերն շրջերուն:
Որասեր երկրորդն
Միշտ է կամ որդն,
Բայց թէ միանա՛ն
Տօս մ'են տարեկան:

ՎՈՂՂ - Ո՛ - ՎՂՂ

Կայ մի ոգի եռամարմն:
Միւն թէ շարժ գարդ եւ գարնան,
Եւ թէ իշխան հայ մի գարմն:
Հրէշ մ'երկրորդն է՝ կովանման:
Երկրորդն անբան թէ անասուն
Է՝ ընտանի եւ տընասուն,
Թէ շարատունի թոյ եւ աղի:
Երեք մէկտեղ՝ ոգոյ մ'անուն:
Որ կը պարծի անուամբ վարդ:
ՂՂՂ - ՂՂՂ - ՂՂ - ՎՂՂ

ՀՈՐԵՆՈՐԻ

(Homonymie.)

Անուագական կայ մի բարիք՝
Հոր ընտնութիւն մարդկան տընք:
Առանց անոր՝ աշխարհ ամէն
Խաւարիս գուր եւ ըստուր: —

Արեգական կարծես բոցն
Կայ մ'է ընկե՛ր կը շողալայ,
Թէպէտ շողոյն ելած ծոցն՝
Գործի կ'ընէ եւ արքանոր: —

Դաւարագեղ կ'ընէ հաշտ, ծոր,
Երկրիս սրտէն վեր կայտնելով,
Կեանք եւ քոյնիւ. մարդկան՝ ոյծ նոր,
Մահուան թափէ նաեւ քննն: —

Կ'ուզեն լռելն անունն իրեն,
Ան նըստի գրեւ գետնիւ:
Հաղաք եւ մեծ նախնիքներէ
Մեզ մընացած հայաբարբառ:

